

tigt, at denne Sag kommer i Udvalg, for at man der kan diskutere de forskellige Spørgsmaal denne Sag vedrørende.

Formanden (Høgshro): Jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at man i Følge Forretningsordenen skal tale enten fra sin egen Plads eller fra den af Formanden dertil anviste.

Dahl: I et Foredrag, som Professor Westergaard holdt i Fjor Sommer ved det nordiske national-økonomiske Møde, om Driftsfærdigheden i Danmark og Midlerne derimod, underkastede han flere af disse ofte fremdragne statistiske Oplysninger over Spiritusforbruget her i Danmark en grundig, kritisk Prøvelse og kom til det Resultat, at disse Opgivelser ikke, som adskillige Tvivlere og Sorgløse have ment, indeholdt nogen væsentlig Overdrivelse, men at de vare i det Væsentlige fuldstændig korrekte. Tillige paaviste han, at disse Opgivelser i en høist udmængde Grad stadfæstede, hvor langt vi staa tilbage for Sverige og Norge, hvad Spiritusmængdernes Omfang og dens fordærvelige Virkninger angaar. Af de i det nævnte Foredrag paaviste Mængdegjerninger skal jeg kun fremhæve en enkelt, der nærmest vedkommer det foreliggende Lovforslag. Medens der i Sverige findes et Brændevinsubsalg for hver 4,000 og i Norge et for hver 5,000 Mennesker, findes der i Danmark for hver 200 Mennesker. I Sverige og Norge ere mangfoldige Landdistrikter helt befrieede for denne Slags Indsalgssteder. De gunstige Resultater, man saaledes er kommet til i de to nævnte Nabolande, og som man har naaet forholdsvis let og hurtigt, have vel frembudt en Tilskyndelse for den ærede Forslagsstiller til at fremkomme med sit Forsøg paa at hæmme Drifkeriet ad den Vej, der maaske er den mest tilgængelige. Det er fra flere Sagkyndiges Side udtalt, at det kan have lang Udsigt med den Forhøielse af Brændevinsskatten, som den ærede foregaaende Taler omtalte som noget høist Udsigtligt. Hvor ønskelig og nødvendig jeg end anser en saadan betydelig Forhøielse af Brændevinsskatten for at være, saa længe som en virkelig Forbudslov som den amerikanske af vort Folks Flerthal anses for rent Fantasteri, burde det vel til en Begyndelse være rigtigt at gribe Sagen an kommunalt i den Retning, hvori det foreliggende Lovforslag sigter. Forslagets Titel er forsaavidt noget misvisende, som den kun nævner Brændevinshandel, medens Forslagets § 3 tillige omhandler Al. Om Vinhandel findes der ingen Bestemmelse i Forslaget. I den første Paragraf foreslaas, at

Retten til at løse Næringsbevis paa Brændevinshandel paa Landet for Fremtiden kun kan komme til Anvendelse, naar det vedkommende Sogneraad hertil skriftlig giver sit Samtykke, og § 2 indeholder Bestemmelse om Reglerne for Sogneraadets Opsigelse af allerede erhvervede Næringsbeviser paa Brændevinshandel. § 3 indskrænker Alhandelen paa Landet til Handel med Hvidtol, idet dog Bestemmelserne i disse 2 Paragrafer om Opsigelse, Forbud og Tilladelse kræves at skulle gjælde for alle Kommunens Næringsdrivende. Denne de Næringsdriwendes Solidaritet eller Fællesstilling kan føre til, at Loven paa sine Steder bliver uden Virkning, medens den ogsaa kan føre til et særdeles heldigt Resultat, et virkelig lokalt Forbud, og derved kan der gives de mindre dristige Kommuner et godt Exempel. Om dette eller hint vil blive fremherskende, er vanskeligt at forudsæ. Resultatet vil vistnok væsentlig afhænge af den større eller mindre Fremgang, som Afholdssagen har havt i Kommunen. Hvad Lovforslagets Begrænsning til Forholdene paa Landet angaar, finder jeg den i høi Grad uheldig. I Byerne er Trangen til hæmmende Foranstaltninger mod Drifkeri ligesom mod tjønslig Uædelighed langt større end paa Landet. Naar saaledes Gjennemsnitsforbruget af bairisk Al i Kjøbenhavn i et af de senere Aar, nemlig 1882, har væist sig at være 110 Potter pr. Individ, saa overstiger dette langt det for hele Landet stedfindende Gjennemsnitsforbrug, der anslaaes til mellem 30 og 40 Potter. At Byernes Kommunalbestyrelser ogsaa efter de gjældende Bestemmelser kunde udrette Lidt i hæmmende Retning, ses bedst af den i Kjøbenhavn opnaaede Reduktion af Beværtningsstedernes Antal til omtrent 1 for hver 300 Mennesker, men at en saadan næsten forsvindende Fremgang netop godtgjør Trangen til hæmmende Foranstaltninger, derom kan vel ingen Tvivl være. Derfor anser jeg det foreliggende Lovforslag kun som en bestyrdende Begyndelse, der forhaabentlig ved nærmere Drøftelse vil føre til mere almindelige og kraftige Foranstaltninger mod et stort nationalt Onde, som Alle beklage, men mod hvilket der hidtil ad Lovgivningsveien Intet er udrettet.

Blesner: Det synes maaske lidt uødeligt, at jeg har tilladt mig at bede om Ordet, hvor der er Tale om Brændevin, idet jeg nemlig ærlig maa tilstaa, at jeg aldrig i mit Liv har smagt Brændevin. Ikke desto mindre, uagtet jeg altsaa ikke kjender Brændevinens skadelige Indflydelse paa mig selv, har jeg jet saa mange sørgelige Følger